

Sygn. akt I C 244/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku, Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Piotrowska

Protokolant: stażysta Małgorzata Stokłuska

po rozpoznaniu w dniu 07 listopada 2017 roku w Gdańsku, na rozprawie

sprawy z powództwa R. F.

przeciwko (...) S.A. w Ł.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) S.A. w Ł. rzecz powoda R. F. kwotę 10524,44 zł (dziesięć tysięcy pięćset dwadzieścia cztery złote czterdzieści cztery grosze) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 25.10.2016 roku do dnia zapłaty,

II. ustala, że koszty procesu obciążają w całości pozwanego pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

UZASADNIENIE

Powód R. F. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. kwoty 10.524,44 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 25 października 2016r. do dnia zapłaty i kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w następstwie zdarzenia komunikacyjnego w dniu 20 września 2015 roku uszkodzeniu uległ pojazd stanowiący własność powoda. W następstwie zgłoszenia szkody pozwany posiadający status ubezpieczyciela OC sprawy szkody wszczął postępowanie likwidacyjne. Na podstawie sporządzonej na zlecenie pozwanego kalkulacji naprawy, celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu stanowiącego własność powoda, mające na celu przywrócenie ww. pojazdu do stanu sprzed wypadku ustalone zostały na poziomie 5.859,60 zł. Powód dochodzi odszkodowania w kwocie 10.244,44 zł tytułem różnicy pomiędzy zasadnymi kosztami naprawy samochodu powoda w kwocie 15.418,33 zł, a kwotą wypłaconego odszkodowania 5.859,60 zł, powiększonej o skapitalizowane odsetki w wysokości 665,71zł naliczone za okres od 29 października 2015 r. do 16 października 2016 r. oraz zwrotu kwoty 300 zł tytułem zleconej ekspertyzy naprawy uszkodzonego pojazdu.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 1 grudnia 2016 r. Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany domagał się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu argumentował, iż przyznane odszkodowanie w kwocie 5.859,60 zł pozwoliło na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wyrządzenia szkody. Zwracając uwagę na zawyżenie przez powoda stawek za roboczogodzinę prac naprawczych kwestionował kalkulację naprawy uszkodzonego pojazdu wskazując, iż stanowi ona jedynie dokument prywatny. Nadto podnosił, iż powód nie wykazał związku pomiędzy poniesieniem wydatku na sporządzenie kalkulacji

naprawy a szkodą. Argumentował, iż powód nie wykazał by poniósł wydatek w żądanej wysokości. Za zasadne uznał przyznanie odsetek od dnia wyrokowania.

Sąd ustalił, co następuje :

W dniu 20 września 2015 roku doszło do kolizji drogowej pojazdu marki A. (...) nr rej. (...), należącego do powoda R. F..

(okoliczność bezsporna)

Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie z tytułu odpowiedzialności cywilnej w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w Ł..

(okoliczność bezsporna)

Pozwany po przeprowadzeniu procedury likwidacyjnej przyznał powodowi decyzją z dnia 06 października 2015 r. oraz decyzją z dnia 22 października 2015 r. odszkodowanie w łącznej wysokości 5.859,60 zł.

(okoliczność bezsporna)

Powód R. F. dnia 27 września 2016 r. zlecił K. K. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą (...) w G. oszacowanie kosztu naprawy uszkodzonego pojazdu marki A. (...) nr rej. (...) w systemie A., który wyniósł 15.418,33 zł, przy stawce 120 zł/rbg za prace blacharsko –mechaniczne i za prace lakiernicze.

(dowód: kalkulacja naprawy - k. 16-22 akt)

Z tytułu zlecenia K. K. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą (...) w G. oszacowania kosztu naprawy uszkodzonego pojazdu marki A. (...) nr rej. (...) powód poniósł koszt 300 zł.

(dowód: faktura VAT –k. 23)

Średnie stawki stosowane przez warsztaty I i II kategorii z terenu T. w 2015 r. wynosiły w zaokrągleniu:

- 120 zł netto za roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych

137 zł netto za roboczogodzinę prac lakierniczych.

W zakresie naprawy uszkodzonego pojazdu marki A. (...) nr rej. (...) zasadna jest

1. do wymiana:

- zderzaka przedniego
- krata lewa zderzaka przedniego
- wspornik zewnętrzny lewy zderzaka przedniego,
- uchwyt lewy zderzaka przedniego
- zestaw mocowania zderzaka przedniego
- dysza spryskiwacza reflektora lewego
- osłona spryskiwacza reflektora lewego
- krata wlotu powietrza
- reflektor przeciwmgielny lewy

- błotnik przedni lewy
- uchwyt błotnika lewego
- zestaw mocowania błotnika lewego
- wspornik zamka – potrącenie 50% wartości zgodnie z kosztorysami stron
- chłodnica powietrza doładowującego

2. do naprawy przewidziano:

- pokrywa komory silnika – 15 jc

3. do lakierowania przewidziano:

- błotnik przedni lewy
- zderzak przedni
- pokrywa komory silnika
- drzwi przednie lewe.

Zasadny koszt zabezpieczenia antykorozyjnego zgodnie z wytycznymi producenta pojazdu, wstępne lakierowanie elementów wbudowanych. Metoda ta uzasadniona w związku z koniecznością polakierowania na stojaku błotnika przedniego lewego w miejscach trudnodostępnych, a następnie jego zewnętrznego poszycia na pojeździe z jednoczesnym cieniowaniem drzwi przednich lewych za jednym przejściem. Zasadny także demontaż akumulatora z uwagi na bezpieczeństwo podczas lakierowania.

Brak było natomiast podstaw do demontażu spryskiwaczy szyby, ponieważ są one wbudowane w podszybie, a nie pokrywą silnika, która podlegała naprawie i lakierowaniu.

Celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu A. (...) nr rej. (...) przy użyciu części nowych i oryginalnych oszacowany w oparciu o stawki wynoszące 120/137 netto za roboczogodzinę wyniósł 12.769,33 zł netto, 15.706,28 zł brutto. Stawki zastosowane przez pozwanego były zaniżone i nie były stosowane na rynku lokalnym przez warsztaty gwarantujące zadowalającą jakość naprawy.

Naprawa przy użyciu części nowych i oryginalnych nie doprowadzi od wzrostu wartości pojazdu. Pojazd nie został przywrócony do stanu sprzed kolizji. Przeprowadzono tylko prace umożliwiające uczestniczenie pojazdu w ruchu ulicznym.

(dowód: pisemna opinia biegłego sądowego w zakresie techniki motoryzacyjnej, kosztorysowania naprawy pojazdów oraz wyceny wartości pojazdów wraz z kalkulacją naprawy - k. 80-107)

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dokonał ustaleń faktycznych na podstawie dokumentów złożonych do akt sprawy. Ich prawdziwość i autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron. W związku z tym Sąd również nie widząc podstaw do kwestionowania prawdziwości dokumentów, uznał je w całości za wiarygodne i oparł na nich swoje ustalenia.

Pozwany co prawda kwestionował kalkulację naprawy, przedłożoną przez powoda, wskazując iż nie może stanowić podstawy ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Zdaniem Sądu – przedstawiona przez powoda z pozwem kalkulacja stanowi dokument prywatny zgodnie z art. 245 kpc.

Okoliczności faktyczne w istotnych dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy kwestiach Sąd ustalił głównie w oparciu o opinię biegłego sądowego w zakresie techniki motoryzacyjnej.

Żadna ze stron nie wniosła zastrzeżeń do opinii. Sąd również nie dopatrył się podstaw do jej uzupełnienia, czy wyjaśnienia. Wskazać należy, że opinia sądowa sporządzona została przez osobę o odpowiednich kwalifikacjach, w oparciu o zgromadzony materiał oraz zawierała precyzyjne wnioski, które zostały logicznie uzasadnione.

Przystępując do rozważań prawnych należy wskazać, że stan faktyczny w sprawie był częściowo niesporny, a powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości. Pozwany nie kwestionował w szczególności faktu wystąpienia kolizji drogowej, jak i samej zasady odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego Zakładu, na podstawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej. Poza sporem były również wysokości wypłaty odszkodowania z tytułu naprawy uszkodzonego pojazdu, jak i sposób kalkulowania tego odszkodowania w każdym przypadku z uwzględnieniem kosztów brutto.

Spornym zagadnieniem w przedmiotowej sprawie była wysokość stawek za robociznę zastosowaną przy naprawie przedmiotowego pojazdu oraz zasadność użycia do naprawy uszkodzonego samochodu oryginalnych części, w związku z zarzutem pozwanego niewykazania przez powoda poniesienia kosztów naprawy. Przedmiot sporu obejmował również odpowiedzialność pozwanego – ubezpieczyciela za koszty poniesione przez powoda w postępowaniu likwidacyjnym.

Należy w tym miejscu zaznaczyć, iż naprawienie szkody oznacza wykonanie czynności niezbędnych do przywrócenia stanu sprzed szkody zaistniałej w pojeździe, przy czym brak poniesienia tych kosztów przez stronę poszkodowaną nie oznacza, iż szkody tej nie poniosła. Powód ma prawo żądać uiszczenia na jego rzecz odszkodowania w wysokości niezbędnej do przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego.

Zgodnie bowiem z przepisem art. 822 k.c. w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 k.c.). Wysokość odszkodowania powinna być określona według reguł określonych w art. 363 k.c. i art. 361 k.c., przy czym w przypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu „wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia do stanu poprzedniego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 1970 r., II CR 425/72, OSNCP 1973/6/111).

Należy wskazać, iż Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 05.11.1980 r., w sprawie o sygn. akt III CRN 223/80 (OSNC 1981/10/186) wyraźnie stwierdził, że obniżenie należnego poszkodowanemu świadczenia o stopień amortyzacji wymienionych części pojazdu na nowe nie znajduje podstaw prawnych. Oznacza to, że odszkodowanie należy ustalić według cen nowych części, bez pomniejszania o amortyzację. Naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Oznacza to, że do ekonomicznie uzasadnionych wydatków zaliczyć należy koszt nowych części i innych materiałów, których użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy. Jeżeli do osiągnięcia celu przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na to wydatki wchodzą w skład kosztów naprawienia szkody poprzez przywrócenie rzeczy do stany poprzedniego. W konsekwencji wydatki te w ostatecznym wyniku obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę, również obniżenie należnego powodowi świadczenia o stopień amortyzacji wymienionych części pojazdu na nowe nie znajduje dostatecznych podstaw prawnych” (Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 05.11.1980 r. w sprawie o sygn. akt III CRN 223/80 OSNC 1981/10/186).

Zgodnie z kolei z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1980 roku (III CRN 223/80, OSNC 1981/10/186), który niniejszy Sąd podziela w całości, przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na nie wydatki wchodzą w skład kosztów naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego. W konsekwencji powyższe wydatki obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę.

W niniejszej sprawie powód żądał kwoty m.in. kwoty 9.558,73 zł tytułem nie przyznanej przez pozwanego pozostałej części odszkodowania.

Sąd w oparciu o opinię biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej ustalił, iż koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wyniósł 15.706,28 zł brutto, przy użyciu części nowych i oryginalnych. Pozwany bowiem dokonujący oględzin pojazdu nie zabezpieczył takiego materiału dowodowego, który pozwałaby na ustalenie, że w pojeździe były już zamontowane części nieoryginalne. W ocenie sądu jedynie w takiej sytuacji można by było użyć do naprawy nieoryginalnych części zamiennych. Nie zasługuje na uwzględnienie w ocenie Sądu również stanowisko pozwanego odnośnie zasadności przyjęcia za jedną roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych oraz prac lakierniczych w kwocie 60 zł. Pozwany nie udowodnił, że właśnie takie stawki były średnimi na lokalnym rynku. Pozwany nie przedłożył Sądowi żadnych dowodów, które potwierdzałyby jego stanowisko, co z kolei nie pozwala Sądowi na weryfikację ustaleń pozwanego w tym zakresie. Tym samym Sąd uznał, iż pozwany nie wykazał zasadność swych twierdzeń, do czego był zobowiązany na mocy art. 6 i 232 kpc. Biorąc powyższe pod uwagę Sąd przyjął, iż koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wyniósł 15.706,28 zł brutto.

W ocenie Sądu zasadne jest żądanie powoda odnośnie zwrotu kosztów wykonania ekspertyzy w wysokości 300 zł. Powód bowiem nie będący profesjonalistą zlecił sporządzenie kosztorysu podmiotowi trudniącemu się zawodowo wykonywaniem ww. czynności. Kalkulacja ta pozwoliła powodowi na oszacowanie jego roszczeń wobec pozwanego i pozostawała w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem. Nadto wbrew twierdzeniom pozwanego powód wykazał poniesienie ww. kosztu. Z załączonej do akt sprawy faktury wynika bowiem, iż kwotę 300 zł z tytułu wykonania ekspertyzy uiszczono gotówką.

Wobec faktu, iż niezbędny i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy pojazdu wyniósł 15.706,28 zł brutto, a powodowi tytułem odszkodowania wypłacono kwotę 5.859,60 zł, należy uznać, iż pozwany nie wykonał w całości ciążącego na nim zobowiązania wynikającego z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Tym niemniej mając na uwadze, iż zgodnie z art. 321 kpc sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem ani zasądzać ponad żądanie, Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku na podstawie art. 805 k.c., zasądzając na rzecz powoda kwotę 10.524,44 zł, w tym kwotę 9.558,73 zł tytułem odszkodowania, powiększoną o kwotę odsetek skapitalizowanych na podstawie art. 482 § 1 kpc od dnia 29 października 2015 r. do dnia 16 października 2016 r. w wysokości 665,71zł oraz kwotę 300 zł tytułem zwrotu kosztów ekspertyzy.

O odsetkach ustawowych Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie II wyroku na mocy art. 98 kpc w zw. 100 kpc, art. 108 § 1 kpc obciążając pozwanego kosztami procesu w całości, pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)